

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul III, nr. 33, Luna MARTIE 2016

Din cuprins:

- ❖ Primele tipografii din Principatele Române;
- ❖ Pagini de Catehism
- ❖ Omilii ale Sfinților Părinți;
- ❖ Sfinți în Martie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Proverbe și zicători;
- ❖ Despre Noua Zeelandă;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

Programul liturgic pe Luna Martie 2016

- ❖ **6 Martie 2016:** Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a lăsutului sec de carne); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **13 Martie 2016:** Duminica izgonirii lui Adam din Rai (a lăsutului sec de brânză); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; ora 13:00 Școală duminicală;
- ❖ **19 Martie 2016:** Sâmbătă; ora 10:00 Pomenirea morților;
- ❖ **20 Martie 2016:** Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **25 Martie 2016:** Vineri; Buna Vestire; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; *Dezlegare la pește;*
- ❖ **26 Martie 2016:** Sâmbătă; ora 10:00 Pomenirea morților;
- ❖ **27 Martie 2016:** Duminica a 2-a din Post (a Sfântului Grigorie Palama); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; ora 13:00 Școală duminicală.

„Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi.” (Luca 15. 18 – 19)

Cu ajutorul lui Dumnezeu ajungem la Postul Sfințelor Patimi, prilej de căință și de întoarcere pentru noi de la calea păcatului și redobândirea harului Duhului Sfânt pentru întărirea neputințelor noastre în lupta care ne este pusă înainte!

Tuturor ne place să ne socotim fii ai lui Dumnezeu și nu vrem să avem parte de chinuri sau osândă împreună cu ispititorul și cu îngerii lui pentru care este pregătit focul cel veșnic și scrâșnirea dinților. Din păcate însă, de cele mai multe ori, noi Îl cinștim pe Dumnezeu numai cu gura, iar inima noastră este departe. Toți cei botezați în numele Sfintei Treimi se îmbracă în scăldătoarea Sfântului Botez cu haină suflătească mai vârtos albită decât zăpada, dimpreună cu

deplinătatea darurilor Sfântului Duh împărtășite omului prin Taina Mirungerii. În acest fel noi primim de la Părintele nostru cel Ceresc partea noastră de moștenire din Împărăția Cerurilor, parte pe care *"credem"* că o merităm. Prin Sfântul Botez, care este *unic*, ni se iartă păcatul strămoșesc al neascultării și ni se dă puterea să creștem în harul Mântuitorului și să mergem pe calea desăvârșirii. Cum însă se întâmplă ca noi să greșim pe măsură ce înaintăm în vârstă și să ne întinăm haina luminoasă primită la Sfântul Botez, (pentru că nu este om care să fie viu și să nu greșească), avem la îndemână Sfânta Taină a Spovedaniei.

Creștem trupește, dar fiind oameni slabi și neputincioși, ajungem în lume, unde suntem bătuți de valurile ispitelor. Și neavând repere duhovnicești, căutăm să plăcem mai mult oamenilor, de la care sperăm să obținem slavă deșartă sau să primim oarece foloase materiale trecătoare. Fără să luptăm pentru întărirea sufletului prin post și rugăciune, ajungem foarte repede să ne rătăcim. Cheltuim avuția sufletească primită la Botez în desfrânări și în petreceri păcătoase și ajungem în lipsă. Dar tot nu ne vine gândul cel bun de a ne întoarce din calea noastră. Ne lipim de *"stăpânii"* acestei lumi, așteptând o compensare a lipsurilor noastre sufletești prin dulceața trecătoare a rodilor păcatului din care am vrea să ne săturăm pânțele. Numai că după gustarea din rodii, gura noastră se amărăște atât de mult, încât începem să plângem fără să vrem. Mai încercăm de alte câteva ori la rând să ne săturăm prin dulceața păcatului, dar tot fără rezultat. Numai când ne-am amărât în măsura în care ochii noștri nu se mai usucă măcar o clipă de lacrimile amărăciunii, ne aducem aminte ce ceilalți argați ai Tatălui nostru cel Ceresc ce prin ascultare și împlinirea datoriilor duhovnicești sunt îndestulați de *"pâine"*, Sfânta Împărtășanie, precum și de celelalte daruri dohovnicești primite prin celelalte Sfinte Taine.

Dacă pornim pe calea întoarcerii de la păcat și facem un pas spre Dumnezeu, Dumnezeu va face zece pași spre noi. Dar să ne gândim puțin de ce este atât de importantă întoarcerea? Ce implică ea? Atunci când păcătuim mândria pune stăpânire pe noi. Din mândrie, sau *"orgoliu"* cum ne place să o numim, nu vrem să mai ascultăm de nimeni și dacă s-ar putea, I-am cere lui Dumnezeu să nu se mai *"amestece"* în viața noastră, să nu ne mai spună prin Sfânta Evanghelie ce să facem. Prin mândrie devenim proprii noștri idoli și ne slujim nouă cu toată strădania.

Dar când în mintea și în inima noastră apare fericitul gând al smereniei, atunci ne călcăm pe suflet, ne călcăm mândria în picioare, dărâmăm imaginea propriului nostru idol și ne lepădăm de toate capriciile și ambițiile personale. Într-un cuvânt, ne lepădăm de omul nostru cel vechi. Într-o astfel de stare noi ne ușurăm și ne putem ridica inițial cu mintea spre Dumnezeu, apoi și cu inima. Și ne mai fiind mândri, deci potrivnici lui Dumnezeu, prin smerenie ne facem plăcuți Lui, iar El ne dăruiește Harul Său, din iubire de oameni, a căror mântuire o dorește.

Având în minte cuvintele Mântuitorului: „de câte ori vei cădea, scoală-te și te vei mântui!”, să ne lepădăm de omul nostru cel vechi, rob de păcat și călcându-ne orgoliul, să alergăm la Dumnezeu prin mărturisirea păcatelor cu sinceritate, părere de rău și hotărâre de a nu mai păcătui, iar El, ca un îndurat, ne va dăruia iertarea păcatelor și va plini prin har neputințele noastre pentru a urca treaptă cu treaptă pe scara desăvârșirii!

Preot Nicolae Floroiu

PRIMELE TIPOGRAFII DIN PRINCIPATELE ROMÂNE (I)

Activitatea tipografică în spațiul românesc a început relativ devreme, raportat la apariția tiparului cu litere mobile în Europa, prin Johannes Gutenberg, care la 1454 tipărea o Biblie la Mainz. De această invenție s-a folosit cu succes un monah ortodox, de origine sârbească, Macarie, care la 1508 tipărea un Liturghier în Țara Românească.

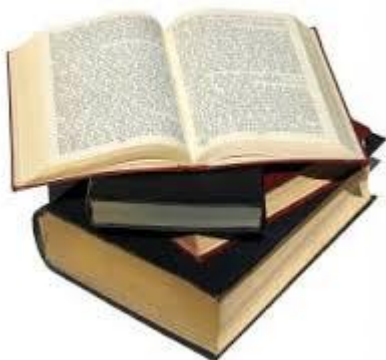
Macarie era deja familiarizat în arta tiparului, tipărind la Cetinie (capitala Muntenegrului), cu susținerea principelui Gheorghe Cernoievici, după ce se inițiasse într-o tipografie la Veneția. Pentru că la 1496 Muntenegru a fost ocupat de turci, Macarie a trecut în Țara Românească, unde principele român Radu cel Mare (1495-1508) i-a pus la dispoziție o tipografie pe care, se presupune, ar fi achiziționat-o tot de la Veneția. Această tipografie a fost instalată, cel mai probabil, la Mănăstirea Dealu, reper cultural-duhovnicesc, cel mai apropiat de capitala țării. Așadar, prima tipografie avea să funcționeze, în peisajul românesc, la Dealu, iar din teascurile ei, pe lângă Liturghierul de la 1508, au ieșit, pe rând, un Octoih la 1510 și un Tetraevanghel la 1512. Toate acestea au fost tipărite în slavona de redacție medio-bulgară. Apariția stemei Țării Românești pe toate cele trei ediții sugerează faptul că tipografia este una domnească și nu particulară, așa cum vom vedea în cazul acelorora din Transilvania.

După apariția Tetraevanghelului, tipografia de la Dealu și-a întrerupt existența, activitatea tipografică fiind continuată peste aproape trei decenii, în cetatea de scaun a Târgoviștei. Vorbim de anul 1545, când un monah Moise termina de tipărit, la 10 ianuarie, un Molitvelnic (slavon), folosindu-se de matrițele unui alt personaj rămas celebru în istoria tiparului românesc, Dimitrie Liubavici. Tot cu matrițele sale s-a mai tipărit la Târgoviște, la 1547, un Praxiu (Apostol), și acesta tot în slavonă. De altfel slavona este limba în care s-a tipărit la noi vreme îndelungată, chiar dacă nu va întârzia mult să apară și tiparul în română, cu literă chirilică. În aceeași tiparniță a lui Dimitrie Liubavici s-au mai tipărit un Minei și un Tetraevanghel (1541-1551).

Tiparul va continua la Târgoviște printr-un ucenic al lui Dimitrie Liubavici, de numele căruia se va lega apariția tiparului în limba țării. Este vorba de diaconul Coresi. El a imprimat aici un Triod-Penticostar, la 1557, dată la care activitatea tipografică la Târgoviște înceta pentru aproape 90 de ani. De aici, Coresi și ucenicii lui vor imprima cărți la Brașov, Cluj, Alba Iulia și Orăștie, după ce un alt român imprimase înaintea sa la Sibiu prima carte românească. Acesta a fost Filip Moldoveanu, numit de sași de acolo Maler, adică Pictor, ceea ce ar indica ocupația pe care ar fi avut-o în Moldova, anume aceea de pictor de biserici. Distanța de la una la alta nu era chiar atât de mare, căci cerneala tipografică avea, inițial, consistența culorilor necesare picturii de frescă.

PĂGINI DE CATEHISM

Ce sunt minunile?

Minunile sunt fapte dumnezeiești mai presus de mintea și puterea omenească. Ele sunt fapte săvârșite în firea văzută numai cu puterea lui Dumnezeu, întrecând legile minții și ale firii, care se fac în momente extraordinare, hotărâte de Ziditor, și urmăresc luminarea și îndreptarea noastră în vederea mântuirii. Minunile arată voința lui Dumnezeu și tâlcuiesc căile Sale cele necunoscute.

Dumnezeu este cel dintâi și cel mai mare făcător de minuni, ca unul Care este Însuși izvorul lor. Mântuitorul a săvârșit pe pământ minuni asupra firii, asupra oamenilor și asupra Sa Însuși. El a oprit furtuna pe mare, a scăpat pe Petru de la înec, a prefăcut apa în vin, a înmulțit pâinile și peștii, a vindecat bolnavi, a înviat morți, ceea ce-L face să spună: *«De n-aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat n-ar avea»* (Ioan 15. 24).

Dintre minunile pe care Mântuitorul le-a făcut asupra-Și, cea mai mare este învierea Sa din morți. Minunile Sale dovedesc obârșia și puterea Sa dumnezeiască, așa cum El Însuși declară: *„Lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, aceste lucruri pe care le fac, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis”* (Ioan 5. 36). Minuni au făcut și oamenii aleși de Dumnezeu și plăcuți Lui ca, de pildă, unii dintre aceia prin care s-a dat Descoperirea dumnezeiască: Moise, Ilie, Elisei, Daniil, Iona, Apostolii și alții. Dar aceștia au săvârșit minuni numai cu puterea lui Dumnezeu, dovedind că aveau puterea Duhului de sus cu ei.

După ce se cunosc adevăratele minuni?

Minunile adevărate se deosebesc de cele mincinoase printr-o seamă de condiții, dintre care însemnăm:

- 1) Să fie vrednice de numele lui Dumnezeu și să fie cuprinse în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție;
- 2) Să se producă cu mijloacele cu care s-au produs minunile Mântuitorului și ale Sfinților;
- 3) Să nu se tăgăduiască unele pe altele sau să se opună unele altora;
- 4) Să nu contrazică Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție;
- 5) Să urmărească mântuirea sufletului omenesc;
- 6) Să aducă folos și spor vieții sufletești, nu morții sau păcatului;
- 7) Săvârșitorul minunii să grăiască numai adevărul, să ducă o viață fără pată și să nu urmărească interese personale sau scopuri egoiste;
- 8) Să îndrepte moravurile la cei ce văd minunea;
- 9) Să poarte în ele siguranța și puterea Duhului lui Dumnezeu;
- 10) Să dovedească lucrarea proniei dumnezeiești.

Ce sunt proorociile?

Proorociile sau profețiile sunt arătări prin viu grai, sau prin scris, ale anumitor adevăruri și întâmplări care privesc viitorul, pe care Dumnezeu le vestește prin aleșii Săi, în vederea mântuirii și care se petrec întocmai. Cele cuprinse în proorocii nu pot fi cunoscute pe cale firească. Proorociile sau profețiile tălmăcesc voința lui Dumnezeu și ele se fac numai sub insuflarea

Duhului Sfânt. Ele ocupă o bună parte din cărțile Vechiului Testament, unde prevestesc pe Mântuitorul și multe întâmplări din viitorul poporului iudeu și al altor popoare.

Noul Testament însuși și Tradiția de la începutul Bisericii cuprind o seamă de proorocii. Mântuitorul încă a proorocit (Matei 24 etc.).

Proorociile, ca semne ale Descoperirii dumnezeiești, stau numai în puterea lui Dumnezeu. Ele se deosebesc de prezicerile omenești care se întemeiază sau pe socoteli plăpânde, sau pe superstiții. Proorociile dumnezeiești sunt făcute, ca și minunile, printr-o lucrare necunoscută firii omenești. Marea lor autoritate stă în împlinirea lor. Împlinirea lor întocmai arată că Duhul Sfânt este autorul lor. *«Fiindcă cele prezise se întâmplă, cred și mă supun lui Dumnezeu»*, zice Teofil al Antiohiei. Cele mai însemnate proorocii ale Vechiului Testament sunt cele privitoare la Mântuitorul. Aceste proorocii, numite mesianice, au prezis cu mare siguranță vremea venirii Mântuitorului (Daniil 9. 24-27) nașterea, patimile, moartea, proslăvirea (Isaia 7. 14; 53. 2 și urm.) și chiar slujirile Sale de: profet (Deuteronom 18. 15; Isaia 42. 1-4), preot și împărat (Psalmul 109. 4-6; 1. 5). Apostolii au arătat că spusele proorocilor despre Mesia-Hristos s-au împlinit întocmai.

După ce semne se cunosc adevăratele proorocii?

Ele trebuie să întrunească aceleași condiții ca minunile. Mântuitorul, Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți atrag în repetate rânduri atenția atât asupra proorocilor adevărați, cât și asupra celor mincinoși, pe care trebuie neapărat să-i deosebim. Pe cât de mult suntem datori să cugetăm cu evlavie la proorociile adevărate, pe atât de mult se cuvine să osândim și să combatem pe cele false. Mântuitorul spune că în vremurile tulburi și mai ales la sfârșitul veacurilor *„se vor ridica hrisroși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși”* (Matei 24. 24). Asemenea prooroci mincinoși s-au ivit deseori și sunt și astăzi, dar ei trebuie să fie combătuți cu stăruință, pentru a nu fi lăsați să-și facă lucrul lor. Lactanțiu ne spune că adevărații prooroci:

- 1) Predică toți un singur Dumnezeu;
- 2) Nu suferă de nebunie;
- 3) Nu sunt înșelători;
- 4) Nu umblă după averi sau câștig;
- 5) Nu se îngrijesc de cele necesare vieții, ci se mulțumesc cu întreținerea pe care le-o trimite Dumnezeu;
- 6) Proorociile lor s-au împlinit sau se împlinesc întocmai;
- 7) Ei își adevăresc trimiterea chiar și prin suferirea chinurilor și a morții.

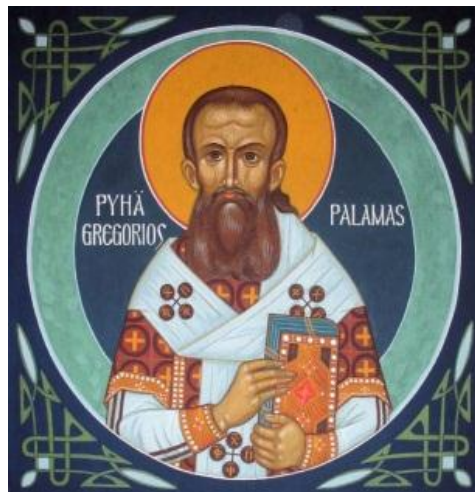
De ce Dumnezeu nu repeta Descoperirea Sa?

Pentru că El a făcut această descoperire o dată pentru totdeauna, în vederea mântuirii oamenilor, potrivit planului Său veșnic. Dumnezeu Se descoperă atunci când știe că aceasta este de cea mai mare trebuință și de cel mai desăvârșit folos. El nu Se repetă ca oamenii, pentru că planul sau iconomia lui Dumnezeu nu cuprinde repetarea Descoperirii. Repetarea învățaturii sau a altui lucru este semnul nedesăvârșirii omenești. Repetarea Descoperirii dumnezeiești, adică o nouă venire a Vechiului și a Noului Testament, cu o nouă întrupare, pătimire, moarte și înviere a Domnului nostru Iisus Hristos, ar arăta ca prima Descoperire sau a fost înșelătoare, sau n-a avut loc niciodată, sau a fost necompletă, ceea ce ar fi o necuviință față de numele și puterea lui Dumnezeu. Susținerea că repetarea Descoperirii ar face pe toți să creadă nu poate sta în picioare pentru că nici în timpul Mântuitorului n-au crezut toți în El, cu toate că El era Descoperirea însăși. Învățătura pildei bogatului și a săracului Lazăr este că cei învățoșați la inima n-ar crede chiar dacă ar și învia cineva din morți (Luca 16. 31).

OMILII ALE SFINTILOR PĂRINTI

Sfântul Grigorie Palama - Omilie spre buna rânduială a Postului

1. Plăcută este ochilor noștri priveliștea mării liniștite, răsfrângând pe întinderea ei netulburată lumina scăpărătoare a razelor soarelui în plină strălucire. Dar și mai desfătător este să privești și să grăiești despre Biserica cea strâns unită după voința lui Dumnezeu, izbăvită de tulburări și luminată, în chip tainic, de lumina cea dumnezeiască, desfăcându-și aripile către strălucirea de dincolo și întinzându-și în sus mâinile, ochii, simțirea, precum și întreaga ei cugetare. După ce harul Duhului Sfânt mi-a hărăzit astăzi această vedere plăcută și a îngăduit ca voi toți să petreceți împreună noaptea și ziua în templul lui Dumnezeu, nelipsindu-vă vouă râvna venirii voastre la El, haideți acum să ajutăm, dând putere pomului tainic, răsădit la cumpăna apelor Duhului Sfânt, și la fel ca voi prin rugăciunile voastre de dimineată, tot așa și noi, în măsura în care ne îngăduie timpul, să adăugăm învățăturii de dimineată pe cea de seară, arătând mai lămurit iscusințele prin care vrăjmașul mântuirii noastre face ca nu numai postul, dar și rugăciunea noastră să rămână în tot chipul fără de nici un folos.

2. Există, fraților, și altă săturare și beție rea și vicleană, care nu vine nici din mâncăruri, nici din băuturi, nici din desfătarea pricinuită de acestea, ci din mânia către aproapele nostru și din ura față de el, și din ținerea de minte a greșelilor sale, și din toate răutățile ce se iscă astfel. Despre acestea și Moise în cântarea sa spune: „*Vinul lor este venin de scorpion și otravă pierzătoare de aspidă*” (Deuteronom 32. 33). Pentru acestea și proorocul Isaia zice: „*Vai de cei ce se îmbată fără de vin*” (vezi Isaia 20. 1); și iarăși același prooroc vestește: „*Să nu postiți cu lupte*” (vezi Isaia 58. 3). Dar și către cei ce postesc în felul acesta, el spune, ca din partea Domnului: „*Să-și plece capul ca o trestie și să se culce pe sac și în cenușă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului?*” (Isaia 58. 5) și „*Când ridicați mâinile voastre către Mine, Eu Îmi întorc ochii aiurea*” (Isaia 1. 15).

3. Așadar, această beție a urii, pricină de căpătâi a îndepărtării oamenilor de Dumnezeu, diavolul caută să o insuflă tuturor celor ce se roagă și postesc, apoi trezește amintirea mahnirilor și plângerilor noastre, ne pune în mișcare gândurile spre aducerea aminte a răului și ascute limba noastră pentru vorbe haine și de ocară, pregătindu-ne pe noi să fim astfel precum David îl descrie pe cel ce se roagă în necuviință: „*Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug*” (Psalmul 51. 1); și el se roagă către Dumnezeu ca să fie izbăvit de acestea, spunând: „*Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean și de omul nedrept mă izbăvește; ascuțit-au limba lor ca a șarpelui; venin de aspidă sub buzele lor*” (Psalmul 139. 1-3).

4. Dar noi, fraților, în vremea postului și a rugăciunii, să scoatem din sufletul nostru – rogu-vă – ceea ce avem împotriva cuiva, fie că în adevăr și pe drept avem, fie că doar socotim că avem, și să fim cu toții oameni evlavioși, să gândim mai mult unii despre alții sub îndemnul dragostei și al faptelor celor bune, grăindu-ne de bine, cumpănind în noi înșine și cugetând la cele bune înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, pentru ca să postim noi cu postul cel aducător de laude și fără de prihană. Iar cererile noastre către Dumnezeu, cele din vremea postului, să fie bine primite, și să-L numim pe El „Tată” după har, în chip cuvenit, învrednicindu-ne astfel a-I grăi cu îndrăzneală: *„Tată, iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”*.

5. Dar iarăși cugetarea din vremea rugăciunii săvârșite de noi și a postului devine fără de nici un folos prin lucrătura celui ce uneltește împotriva sufletelor noastre; căci o astfel de cugetare semețită având acel fariseu, deși postea și se ruga, s-a întors gol. Dar noi, știind că este necurat și neprimit la Domnul tot cel ce are inima semeată, și știind prea bine că noi suntem datori lui Dumnezeu cu multe și cu mari daruri și că dăm înapoi prea puțin din ceea ce datorăm, să le facem uitate pe cele dăruite mai înainte, ca și cum ar fi o nimica toată, și îndreptându-ne cu mintea spre cele viitoare, să postim, să ne rugăm cu inimă zdrobită și cu smerenie să ne învinuim pe noi înșine, ca să fie postul nostru curat, iar noi cu vrednicie să stăm în biserica lui Dumnezeu.

6. Există și un alt chip de viclenie a celui rău, care face ca osteneala noastră pentru post și rugăciune să fie fără de câștig pentru noi, îndemnându-ne să săvârșim și postul, și rugăciunea mânați de slava deșartă și de fățarnicie. De aceea și Domnul vestește iarăși în Evanghelie, spunând: *„Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție”* (Matei 6. 6).

7. Aceste cuvinte nu le spune Domnul ca pe o poruncă de a fi îndepărtate adunările și rugăciunile și cântările de psalmi, căci atunci nu ar fi spus proorocul alcătuitor al Psalmilor: *„În mijlocul adunării Te voi lăuda”* (Psalmul 21. 24) și *„Lăuda-Te-voi între popoare, Doamne, cânta-voi Ție între neamuri”* (Psalmul 56. 12) și *„Rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El”* (Psalmul 21. 29); și încă ne-a mai grăit nouă: *„În adunări binecuvântați pe Dumnezeu”* (Psalmul 67. 27) și *„Veniți să ne închinăm și să cădem înaintea Lui și să plângem înaintea Domnului, Celui ce ne-a făcut pe noi”* (Psalmul 94. 6). Dar și către alții mai sus așezați – despre care nu este timpul și locul să vorbim acum — își îndreaptă Domnul îndemnul la rugăciunea cea făcută când suntem singuri în casele noastre și în așternuturile noastre, care întărește rugăciunea către Dumnezeu săvârșită în biserici, așa cum rugăciunea cea launtrică, făcută cu mintea, o întărește pe cea săvârșită cu buzele. Fiindcă acela ce ar voi să se roage numai atunci când se află în biserica lui Dumnezeu, neîngrijindu-se deloc de rugăciune acasă, sau pe drumuri, sau în piețe, acela nu se roagă cu adevărat nici când stă dinaintea altarului lui Dumnezeu.

8. Acestea le arată și acela care, după ce spune: *„Gata este inima mea, Dumnezeule!”*, adaugă: *„Cânta-voi și voi lăuda slava Ta”* (Psalmul 56. 10), iar în altă parte: *„De mi-am adus aminte de Tine în așternutul meu, în dimineți am cugetat la Tine...”* (Psalmul 62. 7). Dar ne învață și El: *„Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge*

capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6. 16-18).

9. O, cât de mare și neasemuită este iubirea Ta de oameni! Prin aceste cuvinte Însuși Domnul ne-a arătat îndoiala și tăgada care vor stăruia asupra Judecării de apoi, pentru ca noi să căpătăm de aici o mai bună judecată și o soartă mai fericită. Căci Domnul îi va arăta atunci pe cei ce trăiesc după slava deșartă și nu după porunca Lui, spunând, potrivit celor de mai sus: „*Ați luat plata în viața voastră*”, precum a zis și Avraam către acel bogat care ardea în focul mistuitor: „*Ai primit cele bune ale tale în viața ta*” (Luca 16. 25). Iar celor ce caută spre El, în vremea în care se ostenesc pentru virtute, spune că le va răsplăti sub ochii tuturor, adică le va da în schimb, la arătarea Sa, această cuprinzătoare binecuvântare și moștenire și desfătare neamestecată și veșnică. Cel Care vrea ca toți să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului vedește acum — precum spuneam — hotărârea cea neprihănită și neschimbătoare, arătând aici că nu sunt fii ai lui Dumnezeu decât aceia care disprețuiesc slava omenească.

10. Căci de aceea aduce El în față cuvântul Său hotărât asupra acestor soiuri de oameni, spunând: „*Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va da înapoi ție pe față*”, pentru ca să-i arate El și să-i facă pe cei ce disprețuiesc omeneasca slavă deșartă copii înfiați și împreună moștenitori ai Săi; iar pe aceia ce nu sunt astfel să-i lepede din vrednicia de fii al Lui, dacă nu se pocăiesc. Cuvintele acestea le-a grăit Domnul pentru ca nu cumva cei ce se roagă și postesc să caute la părerile oamenilor, de la care nu este nici un folos, fiindcă altminteri, chiar îndurând noi osteneala postului și a rugăciunii, rămânem lipsiți și străini de răsplată. El spune să ne ungem capul și să ne spălăm fața, adică să nu ne folosim de paloarea cea nefirească, nici să nu avem capul murdar și cu totul uscat, ca și cum am părea că suferim aceasta din pricina postului încrâncenat și din dispreț față de trup, vânând astfel laude din partea oamenilor. Căci acestea le făceau fariseii, dorind ei a fi văzuți de oameni, și de aceea, pe bună dreptate, au fost socotiți despărțiți de Biserica lui Hristos, iar Domnul ne oprește întru totul să ne asemănăm lor.

11. Dacă se va numi cugetul (rațiunea), prin asemănare (analogie), cap al sufletului, ca unul ce este conducător, iar închipuirea (imaginația) chip al sufletului, în care se află jilțul cel statornic al puterilor (energiilor) izvorâte din simțuri, este bine ca noi, atunci când postim, să ne ungem capul cu untdelemn, adică să facem să fie cugetul nostru milostiv, iar fața noastră, adică închipuirea, să o spălăm de gândurile cele rușinoase și necurate, de mânie și de toată răutatea. Pentru că un astfel de post, împlinit ca atare, nu numai patimile cele rele, ci dimpreună cu acestea și pe duhurile cele necurate, care sunt începătoare și pricinuitoare ale unor astfel de patimi, le surghiunește și le rușinează, așezându-i pe cei ce postesc la rând cu îngerii cei buni, întorcându-i către acei îngeri și orânduind ca aceștia să fie păzitori ai aceloră, degrabă ajutători și împreună lucrători.

12. În felul acesta, pe vremuri, alături de cei trei tineri din Babilon, împodobiți cu înfrânarea și cu postul, a fost văzut în mijlocul focului mistuitor și un al patrulea, care era cu ei, păzindu-i și purtându-le de grijă ca să rămână teferi, de parcă în chip minunat i-ar fi scăldat în rouă (Daniel 3. 25). Tot astfel, dinaintea lui Daniel, care postea de multe zile, s-a înfățișat un înger care îi dădea sfaturi înțelepte și îi prevestea lui cele viitoare. Și în același chip, altădată, un înger a adus de la o mare depărtare pe un prooroc (Avacum) care a străbătut văzduhul și care a purtat hrana (lui

Daniel), prin rugăciune și post astupându-se gura leilor (Daniel/Bel și balaurul, 33). Asemenea și nouă, care ne ostenim și ne străduim în post trupesc și duhovnicesc și în rugăciuni, cu ajutorul și împreună lucrarea îngerilor celor buni, văpaia de foc a poștei trupești ne va fi stinsă de tot, iar mânia ne va fi îmblânzită precum cea a leilor, făcându-ne noi părtași la hrana cea proorocească. Prin nădejdea bunurilor viitoare, prin credință și prin clar-vederea cea duhovnicească, ne vom învrednici noi să călcăm în picioare șerpii și scorpiile, și toată puterea vrăjmașului.

13. Iar postul care nu este împlinit în acest fel și nu se săvârșește în acest chip se înrudește și se însoțește mai degrabă cu îngerii cei răi, căci a lor este pustiirea însoțită de mânie, de ură și de trufie, ca și de împotrivirea față de Dumnezeu, pe când noi, ca unii ce suntem robi și slujitori ai binelui, stăm împotriva acestor îngeri răi, cum și spune Apostolul: „*Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri*” (Efeseni 6. 12). Așadar, pe scurt, împotrivirea noastră față de ei se împlinește prin post, dar noi cerem pentru paza noastră și platoșa înțelepciunii, și coiful milostivirii celei mântuitoare, și scutul credinței, precum și sabia cea prea îndestulătoare a Duhului Sfânt, adică cuvântul cel mântuitor dat nouă de Dumnezeu, ca să ne fie spre apărare. În felul acesta ne vom întrece în lupta cea bună, vom păzi credința cea temeinică, vom stinge toate săgețile de foc ale celui rău, vom dobândi cununa Lui cea veșnică și cerească, înfățișându-ne ca biruitori în toate, bucurându-ne de-a pururi împreună cu îngerii din ceruri, întru Hristos, Domnul nostru.

14. Căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, dimpreună cu Tatăl Său cel fără de început și cu Duhul Său cel Preasfânt și de viață făcător, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

SFINȚI ÎN MARTIE

6 Martie 2016: Sfinții 42 de Mucenici din Amoreea

Aceștia au trăit în zilele împăratului Teofil, luptătorul împotriva Sfințelor Icoane (829-842), toți viteji creștini, din oastea împăratului. Și era pe vremea când turcii cucereau cetate după cetate, apropiindu-se de Constantinopol și ajunseseră lângă cetatea Amoreea, din Frigia, cetatea de naștere a împăratului Teofil. Întru apărarea cetății sale, Teofil a trimis multă oaste și pricepuți conducători în meșteșugul războiului. Dar, îndată au năvălit turcii, cu și mai multă oaste cu conducători vestiți, însă n-au putut intra în cetate, ci încercuind-o, așteptau. Și a trimis împăratul Teofil multe daruri, ca să îmblânzească pe căpetenia agarenilor, dar acela rămânea neînduplecat.

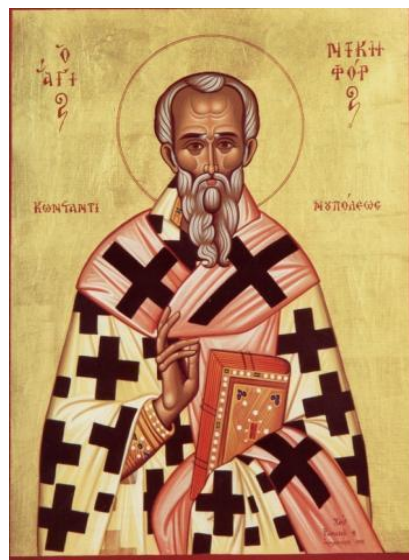
Și cu adevărat, turcul ar fi plecat, în loc de atâta așteptare, de nu s-ar fi făcut o vicleană vânzare a cetății, de către Vaditis, unul din căpeteniile oastei grecilor. Intrând turcii în cetate pe calea arătată de trădător, s-a făcut multă vărsare de sânge și au nimicit cu foc toată cetatea, iar poporul creștin, care a scăpat de foc și de sabie, a fost vândut în robie. Și au fost prinse și cele patruzeci și două de căpetenii trimise de împărat, întru apărarea cetății, poruncind turcul să fie păziți în temniță, ferecați în lanțuri, cu picioarele în butuci, voind cu foame și cu sete să-i omoare și zicându-le, că nu vor fi eliberați, decât dacă vor trece la necurata credință a lui Mohamed. Și, vreme de șapte ani, din când în când, trimiși de ai capeteniei turcilor, venind în temniță, îi tot ispiteau cu tot felul de momeli pe luptătorii lui Hristos, dar nimic n-au izbândit, ci dimpotrivă, aceștia se întăreau și mai mult în credință, cântând, neîncetat psalmii lui David și petrecând ziua și noaptea în rugăciuni.

Venind ziua lor cea din urmă, nu pentru frică, nici pentru dragostea de viață, nici pentru slăbiciune, nici pentru pătımirea cea rea ce au suferit vreme de mulți ani în robie, luptătorii Domnului nu și-au schimbat credința lor în Hristos. Ci, cu socoteală bărbătească și cu vitejia sufletului luptându-se, au blestemat pe Mahomed și întru liniștea bucuriei stând, au mărturisit vitejește, toți, credința în Hristos și s-au încununat, tăindu-li-se capetele. Iar, după tăierea Sfinților Mucenici, căpetenia turcilor a poruncit să fie ucis cu sabia și călcătorul de lege Vaditis, trădătorul, care vânduse cetatea, zicând: "Cel ce a fost necredincios față de ai lui, nu va fi credincios nici față de străini." Dumnezeuului nostru slavă! Amin!

13 Martie 2016: Aducerea moaștelor Sfântului Ierarh Nichifor, patriarhul Constantinopolului

Acest mare arhiereu, Sfântul Nichifor, patriarhul Constantinopolului, a fost izgonit din scaunul său, în insula Proconis, pentru cinstirea Icoanelor, de rău credinciosul împărat Leon Armeanul. Viețuind el în surghium, în lipsuri și în strâmtori, vreme de cincisprezece ani, Sfântul apărător al dreptei credințe a răposat cu pace, în anul 828 și a fost îngropat în biserica Sfântului Teodor din acea insulă, biserică de dânsul zidită. Și au trecut ani mulți și au pierit mulți rău credincioși împărați: Leon Armeanul, Mihail cel Gângav și fiul său Teofil. Iar după moartea împăratului Teofil, binecredincioasa Teodora împărăteasa și fiul ei Mihail cel foarte tânăr, au luat sceptrul împărăției grecești și au lepădat rătăcirea împăraților dinainte, care luptaseră împotriva Sfintelor Icoane. Asemenea, au pierit de pe pământul celor vii și mulți rău-credincioși patriarhi. Iar acum era pe scaunul patriarhal din Constantinopol, arhiereu, după pravilă, Sfântul Metodie patriarhul: și s-a întors o dată cu el și cinstirea Sfintelor Icoane.

După ce s-a sărbătorit, cu multă strălucire, biruința dreptei credințe în Duminica Ortodoxiei, la anul 842, Sfânta Teodora împărăteasa și fiul ei Mihail, primind sfatul Sfântului Metodie patriarhul, au hotărât să aducă în cetatea de scaun și moaștele Sfântului patriarh Nichifor, din locul lor de izgonire spre împăcarea poporului credincios, după surghiunul nedrept în care s-a

stins cinstitul Mărturisitor al drepte credințe. Drept aceea, nezăbovind, fericitul Metodie a luat cu sine mare sobor de arhierei, de clerici și de monahi, mulțime de popor și, mergând în insula Proconis, au aflat moaștele Sfântului Nichifor. Și le-au așezat cu cinste și evlavie în raclă nouă, de mare preț și purtându-le în alai sărbătoresc, le-au adus până la Constantinopol. Și au iesit în întâmpinarea sfintelor moaște însuși împăratul cu maica sa și mult popor, cu lumânări, cu cădiri și cu cântări, s-au închinat lor cu smerenie și negrăită bucurie.

Au luat apoi, sfânta raclă și au dus-o mai întâi în marea biserica a Sfintei Sofii, de unde Sfântul Nichifor fusese izgonit. Și a fost dat ca în ziua în care fusese izgonit, adică la 13 martie, în aceeași zi, după 33 de ani, să se și întoarcă. Iar, a doua zi după această prea frumoasă întâmpinare, a fost dusă racla cu sfintele moaște din Sfânta Sofia, în biserica Sfinților Apostoli și a fost așezată acolo, ca un dar de mare pret, la loc de cinste, rânduindu-se în această zi de prăznuire în Sinaxarul cel de peste an, întru pomenirea Sfântului Nichifor Mărturisitorul și întru slavă lui Hristos Dumnezeu nostru Celui slăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt în veci. Amin!

20 Martie 2016: Sfinții Cuvioși Mucenici din Mănăstirea Sfântului Sava cel Sfințit

Acești părinți au trăit pe la anul 800, pe când la Constantinopol împărațeau Constantin și maica sa Irina (790-802), pe vremea când Sfânta cetate a Ierusalimului era sub stăpânirea arabilor și în zilele preafericitului Ilie, patriarhul Ierusalimului. Adunați din mai multe locuri, părinții astăzi pomeniți, viețuiau în vestita mănăstire a Sfântului Sava, pe când stărețea minunatul egumen Vasile, slujind cu toții lui Dumnezeu, ziua și noaptea, după rânduiala monahicească, cu multă nevoie și îmbunătățită petrecere. Pacea lor era însă, adeseori, tulburată de năvala păgânilor arabi, care, gândind că vor găsi averi, jefuiau sfintele locașuri de toate odoarele lor. Așa s-a întâmplat și în anul pe care-l pomenim astăzi; că la vremea Postului mare, în săptămâna dinaintea Stălpărilor, când monahii se aflau la rugăciune, fără veste, a năvălit peste ei o ceată de șizeci de jefuitori, înarmați cu sulite, arcuri și săbii și au făcut cumplit măcel în mănăstire. Au dat foc chiliilor, prădând săracăciosul avut al smeriților călugări. Dar, când a fost să dea foc și mănăstirii, li s-a părut că vine o oaste în ajutor și au fugit.

În Joia cea mare, din săptămâna Patimilor Domnului, făcând război arabii între ei, în Palestina, jefuitorii au năvălit din nou în sfânta mănăstire și au ucis pe cei ce mai rămăseseră în viață, semănând urgie în urma lor. Dacă au mers și n-au găsit nimic, i-au omorât, unora tăindu-le capetele, pe alții făcându-i bucăți, pe alții junghiindu-i și vărsându-le sângele, iar pe alții, în tot felul de grozăvii, chinuindu-i. O seamă de părinți s-au ascuns într-o peșteră din munte, cu odoarele mănăstirii și, nevoind să le dea, păgânii au pus foc la gura peșterii și au pierit toți cei dinăuntru, înăbușiți de fum.

Și așa au primit cununa muceniciei părinții Ioan, Serghie și Patrichie și toți care se aflau atunci, împreună cu ei în mănăstirea Sfântului Sava, ostași ai Domnului Hristos, care nu aveau arme și zale, ci numai arme dohovnicești: platoșa nădejzii, păvaza credinței și coiful mântuirii. Iar Sfinții, mulțumind, și-au dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, dobândind fericita și veșnica viață și Împărăția Cerurilor. Că pentru Hristos, truda pustniciei purtând, de la Hristos au luat și cununa credinței. Dumnezeului nostru, slavă!

27 Martie 2016: Sfânta Muceniță Matroana din Tesalonic

Sfânta Matroana era din Tesalonic, fiică de oameni săraci, deprinsă a munci din greu ca să-și agonisească cele de trebuință. Învățase din copilărie, credința creștină și ajunsese slujnică la femeia căpeteniei Tesalonicului, anume Pautilla, care era păgână. Și mergea Pautilla, adeseori la templul din cetate, ca să se roage în legea ei și-și lua însoțitoare și pe slujnica sa, dar Matroana nu intra niciodată în templu, măcar că stăpâna ei o silea, ci, creștina fiind, alerga la biserica creștinilor, unde se ruga fierbinte pentru răbdare și pentru liniștea sufletului său. Deci, într-una din zile, Pautilla i-a zis ei: "De ce nu mergi la templul nostru, ci umbli totdeauna la creștineasca biserică?" Și, luând îndrăzneală, Matroana i-a răspuns: "Pentru că în biserica noastră viețuiește Dumnezeu, iar în templu, Dumnezeu nu este."

Aflând că slujnica ei este creștină și de aceea nu se supune îndemnurilor ei, Pautilla a început a o bate și a o chinui în tot felul, iar Matroana toate le răbda pentru Hristos și la biserică se ducea pe ascuns de stăpâna ei. Știa că nu greșise cu nimic stăpânei sale, știa că muncise din răsuputeri, ca să-i împlinească voile, știa că toată crunta mânie a Pautillei nu pornea decât din ura ei nesfârșită față de credința creștinilor, dar știa și că înaintea lui Dumnezeu, bogat și sărac, stăpân și rob, femeie și bărbat, toți sunt deopotrivă și fiecare va fi răsplătit numai după credința și faptele sale. Toate aceste gânduri treceau mereu luminoase prin mintea tinerei fecioare, care adesea sângera în adâncul temniței și gândurile acestea erau ca un balsam vindecător pentru sufletul ei nedreptățit.

Dar odată, după ce fericita a petrecut în închisoare patru zile, fără hrană, nici băutură, întărită numai de Dumnezeu, Matroana a fost scoasă din închisoare și supusă din nou la grele chinuri și bătăi, de curgea sângele dintr-însa. Singurele ei cuvinte erau mărturisirea că nici moartea nu o va îndepărta de la dreapta credință în Hristos. Fiind iarăși aruncată în temniță, după mai multe zile de chin, și-a dat duhul, jertfă nevinovată în mâinile Domnului, iar trupul ei a fost luat de creștini și îngropat cu multă cinste, ca sfinte moaște. Dumnezeului nostru slavă!

EVENIMENTE PAROHIALE

Duminică, 7 Februarie 2016, după Sfânta Liturghie, s-a organizat prima școală duminicală a lunii Februarie pentru copiii români prezenți la Biserică. S-a continuat dialogul interactiv în limba Română, în timpul căruia copiii au explicat cu propriile cuvinte povestioarele citite de părintele paroh.

Vineri, 12 Februarie 2016, s-a ținut prima seară duhovnicească a lunii trecute la Parohia noastră. După Acatistul Sfântului Mucenic Mina și pomenirea credincioșilor prezenți, s-a discutat despre înșelarea celor depărtați de Dumnezeu. Atunci când oamenii nu participă la viața Bisericii ca mădulare vii și nu primesc Sfintele Taine, sunt vânați cu ușurință de vrăjmașul întregului neam omenesc, ce îi aruncă în lepădare de credință și în otrăvirea minții. Aceștia, sub influența celui rău, îi pot amăgi și pe alții slabi în credință și se pot îndrepta spre pierzare. Noi trebuie să ne întărim în răbdare, în credință și în dragoste prin post și rugăciune, stând la adăpost de valurile vieții în corabia Bisericii.

Duminică, 21 Februarie 2016, s-a organizat la Biserica noastră cea de-a doua școală duminicală a lunii Februarie. Deși nu au mai participat atât de mulți copii ca mai înainte, totuși cei prezenți au demonstrat că au făcut progrese vizibile în stăpânirea limbii Române. S-au citit câteva poezii pentru copii și s-a insistat pe exprimarea cât mai corectă în limba maternă.

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Când stai la masă cu un dregător, ia seama pe cine ai înaintea ta; pune-ți un cuțit la gât, dacă tu ești lacom. Nu pofti bucatele lui, căci sunt mâncări înșelătoare. Nu te osteni să ajungi bogat; nu-ți pune iscusința ta în aceasta. Oare vrei să te uiți cu ochii cum ea se risipește? Căci bogăția face aripi ca un vultur care se înalță către cer. Nu mânca pâinea celui ce se uită cu ochi răi și nu pofti bucatele lui, căci el îți numără bucățile din gură. "Mănâncă și bea!", îți va spune, dar inima lui nu e pentru tine. Bucata pe care ai mâncat-o o vei da afară din tine, iar tu ți-ai risipit (zadarnic) vorbele tale alese. Nu grăi la urechea celui nebun, căci el nu va băga de seamă iscusința graiurilor tale. Nu muta hotarul văduvei și nu încălca ogorul celor orfani, căci Ocrotitorul lor e tare și El va apăra pricina lor împotriva ta. Silește la învățătură inima ta și urechea ta la cuvinte iscusite. Nu cruța pe feciorul tău de pedeapsă; chiar dacă îl lovești cu varga, nu moare. Tu îl bați cu toiagul, dar

scapi sufletul lui din împărăția morții. Fiul meu, dacă inima ta e plină de înțelepciune și inima mea se va bucura. Rărunchii mei vor tresări de bucurie, când buzele tale vor grăi ceea ce este drept. Să nu râvnească inima ta la cei păcătoși, ci totdeauna să rămână la frica de Domnul, căci dacă o vei păzi pe ea, mai ai și tu un viitor și nădejdea ta nu se va pierde. Ascultă fiul meu, și te înțelepțește și îndreaptă inima ta pe calea cea dreaptă. Nu fi printre cei ce se îmbată de vin și printre cei ce își desfrânează trupul lor, căci bețivul și desfrânatul sărăcesc, iar dormitul mereu te face să porți zdrențe. Ascultă pe tatăl tău care te-a născut și nu disprețui pe mama ta când ea a ajuns bătrână. Adună adevăr și nu-l vinde, înțelepciune și învățătură și bună chibzuială. Tatăl celui drept tresaltă de bucurie și cel ce a dat naștere unui înțelept se bucură de el. Să se bucure tatăl și mama ta și să salte de veselie cea care te-a născut! Dă-mi, fiule, mie inima ta, și ochii tăi să simtă plăcere pentru căile mele, căci femeia desfrânată este o groapă adâncă și cea străină un puț strâmt. Pentru aceasta ea stă ca un hoț la pândă și sporește printre oameni numărul celor înșelați de ea. Pentru cine sunt suspinele, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlcevile, pentru cine plânsetele, pentru cine rănila fără pricină, pentru cine ochii întristați? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin, pentru cei ce vin să guste băuturi cu mirodenii. Nu te uita la vin cum este el de roșu, cum scânteiază în cupă și cum alunecă pe gât, căci la urmă el ca un șarpe mușcă și ca o viperă improașcă venin. Dacă ochii tăi vor privi la femeia străină și gura ta va grăi lucruri meșteșugite, vei fi ca unul care stă culcat în mijlocul mării, ca unul care a adormit pe vârful unui catarg. "M-au lovit... Nu m-a durut! M-au bătut... Nu știu nimic! Când mă voi deștepta din somn, voi cere iarăși vin". (Pilde 23. 1 – 35)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Tocăniță cu ciuperci și ficăței de pui

Ingrediente:

- 500 gr. ficăței de pui,
- 700 gr. ciuperci,
- 1 ceapă,
- 1 ardei,
- 1 linguriță de boia dulce,
- 2 linguri de făină,
- 150 ml. lapte,
- pătrunjel, mărar,
- sare și piper.

Mod de preparare:

Ficăței de pui se fierb 5', apoi se dau deoparte. Ceapa se taie mărunt și se călește în ulei. Se adaugă boiaua dulce și se pun ficăței de pui scoși din apă. Se adaugă și ardeiul tăiat mărunt și se lasă puțin să se înmoaie. Ciupercile curățate și spălate, se taie feliuțe și se adaugă peste ficăței. Se pune apă cât să le acopere, sare și piper și se lasă să fiarbă 30'.

Se amestecă făina cu laptele și se adaugă la tocăniță, amestecând pentru a nu se face cocoloașe. Se lasă să mai dea câteva clocote până ce sosul se îngroașă puțin. Când tocănița este gata se presară verdeța tocată mărunt. Se servește alături de o mămăliguță și o salată țărănească.

Poftă bună!!!

Salată țărănească

Ingrediente:

- 1 salată verde,
- 1/2 de varză,
- 1 castravete,
- 2 roșii, 3 ridichii,
- 1 legătură de ceapă verde,
- 1 morcov,
- 100 gr. brânză,
- 100 gr. șuncă (opțional),
- 3 roșii, măsline,
- 3 ouă fierte, sare, piper, ulei,
- maioneză (opțional).

Mod de preparare:

Varza și salata verde se taie fideluță. Castravetele, ridichile și roșiile se taie rondele. Ceapa verde se taie fideluță, morcovul se dă pe răzătoare. Într-un vas se amestecă varza, salata și restul legumelor, se pune sare, piper și ulei după gust. Brânza și șunca se taie bucățele mici. Salata se amestecă cu brânza, șunca și măslinele. Ouăle se taie în patru și se pun deasupra pe saltă, iar peste se pune maioneza.

Poftă bună!!!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

PROVERBE ȘI ZICĂTORI

„A bate găina cu lanțul.” Cei mai mulți dintre noi știm povestea „Punguța cu doi bani”. Știm că băbuța bătea găina ca să ouă și bătaia cu nuiaua este destul de plauzibilă. Însă cine ar putea să bată găina cu lanțul? Numai cineva căruia îi place să facă rău cuiva mai mic, numai ca să-și impună punctul de vedere, să-l umilească și să mai și profite de pe urma lui.

„A bate la ochi.” Când ieșim dintr-un loc întunecos la lumina soarelui, simțim o durere de ochi și afirmăm fără temeii că ne bate

soarele în ochi. Același lucru se întâmplă când cele ascunse ale cuiva ies la iveală. Bat la ochi pe privitori, care văd cine este cu adevărat cel ce le-a săvârșit.

„A bate toba în tot satul.” Câteodată este suficient să bați doar într-o scândură și se aude până departe. Darămite într-o tobă? Asemenea tobei sunt cei care aud unele lucruri despre cineva și le răspândesc printre oamenii din sat sau din oraș, fără să cerceteze vreun pic dacă zvonurile sunt adevărate sau false.

„A călca pe bec.” Se poate întâmpla să călcăm pe un bec aflat pe jos. Dar dacă gândim cu susul în jos, putem de asemenea călca pe becul aprins din ... tavan. Spargerea becului este însoțită și de zgomot. Așa că cine nu-și pune ordine în gândire, ajunge să facă zgomot atunci când acționează necugetat și se pune în situații neverosimile, atrăgând atenția multora asupra sa.

„A cânta cuiva în strună.” Atunci când ne place o melodie, o fredonăm în minte sau cu voce tare, indiferent de împrejurare. Așa se întâmplă și când împărtășim ideile cuiva, fie ele bune sau mai puțin bune. Ajungem să le răspândim în jurul nostru aproape involuntar, ca și când am ține isonul celui sau celor cu ideile.

„A căra apă cu ciurul.” S-ar putea realiza și acest lucru, aparent imposibil, dacă s-ar astupa cumva găurile cirului. Dar dacă nu căutăm o metodă să facem față unei situații dificile, vom munci în zadar, fără să avem vreun rezultat. Pe deasupra se va mai aduna și osteneala noastră. Așa că este de preferat să punem puțin mintea la lucru pentru ca și lucrul mâinilor să aibă rezultatul dorit.

DESPRE NOUA ZEELANDĂ (AOTEAROA)

Insula de Sud

Este cea mai mare insulă dintre insulele care alcătuiesc Noua Zeelandă. Ea este situată în partea de sud a strâmtorii Cook, care o desparte de Insula de Nord, la vest de Marea Tasmaniei, iar la est Pacificul de Sud. Insula are o suprafață de 151.215 km², având o populație de 4,3 mil. de locuitori, care sunt în majoritate de origine europeană. Emigranții europeni cei mai mulți au venit prin anii 1860 când a fost Goana după aur din California. Punctul topografic cel mai înalt de pe insulă este Muntele Cook (3.754 m), iar localitatea principală Christchurch (350.000 loc.). Pe insulă se află Parcul Național Lacul Nelson, o regiune neatinsă de mâna omului.

Aoraki sau Mount Cook este un munte cu altitudinea de 3.724 m

deasupra nivelului mării, fiind cel mai înalt munte din Noua Zeelandă. El se află pe insula de sud a Noii Zeelande în masivul Alpilor Neo Zeelandezi, districtul Mackenzie, regiunea Canterbury. Aoraki este situat în centrul Parcului Național Mount Cook, care a fost întemeiat în anul 1953; se întinde pe suprafața de 707 km², cuprinde 140 de munți care au altitudinea de 2000 de m, 20% din teritoriul parcului fiind acoperit cu ghețari. Cel mai cunoscut ghețar este Ghețarul Tasman (27 km) situat pe versantul lui Aoraki. Numele de „Mount Cook” a fost dat după numele exploratorului englez James Cook. Cu escaladarea lui Aoraki s-a antrenat neozeelandezul Edmund Hillary, înainte de a urca pe Everest.

Parcul Național Lacul Nelson este situat pe insula de sud din Noua Zeelandă. Parcul se întinde pe o suprafață de 1020 km² fiind o regiune în nordul munților neozeelandezi neatinsă de mâna omului, care este amplasată la 120 km sud-vest de localitatea Nelson. Parcul național a luat naștere în anul 1956, fiind de atunci de câteva ori extins, azi cuprinzând și regiunile lacurilor Lake Rotoiti și Lake Rotoroa. În centrul parcului se află satul St. Arnaud, care este așezat pe malul de nord al lacului Rotoiti. Relieful parcului este modelat de activitatea ghețarilor din ultima perioadă glaciară. Se mai pot vedea și azi urmele adânci pe munți lăsate în urmă de ghețari, formându-se pe alocuri lacuri glaciare. Piscurile munților depășesc frecvent altitudinea de 2000 m. Pe versanții lor care uneori sunt prăpăstioși sau coboară în pante domoale, se poate observa

vegetația diferită care se schimbă treptat în funcție de altitudine. Pădurile de foioase sau conifere oferă posibilitatea existenței unei flore și faune bogate. Cele mai reprezentante fiind păsările mici Acanthisitta, numite Rifleman sau Titipounamu, șoimii, bufnițele, ca și păsările acvatice. În trecut în Noua Zeelandă, nu existau mamifere, însă azi în parc se pot vedea animale aduse de europeni ca: cerbi, câini, porci și șoareci. Parcul Nelson este un loc agreat de turiști, deoarece acesta oferă posibilități de drumeție, pescuit sau de a practica sporturi de iarnă sau pe apă.

COLTUL COPILĂRIEI

Poezii Luna Martie

Martie e, așadar,
Prima lună-n calendar
Care-anunță toată țara
C-a sosit iar primăvara!
Și din prima zi, se știe,
E-un motiv de bucurie:

Măștișoarele apar
- Mici minuni aduse-n dar.
Prinse-n șnurul împletit
Sunt gata de oferit.
Bucurie și noroc
Aduc tuturor, pe loc.

Ghiocelul

Ghiocel, ghiocel,
Crud, suav și subțirel,
Scoate capul din zăpadă
Soarele să mi te vadă.
Și mă iartă că-ți ating

Clopoțelul de argint
Și mă iartă că te rup
Mamei mele să te duc.
Să se bucure și ea
Luminând când te-o vedea.

Lucru manual Vază cu flori

Ai nevoie de:

- Hârtie colorată de diferite culori;
- Foarfecă;
- Bandă adezivă sau lipici;
- Carioci;
- O fotografie.

Instrucțiuni:

Decupează cu foarfeca, din hârtie, petale în formă de inimă. Lipește-le cu lipici în centru, formând floarea. Din hârtia verde decupează frunzele și tulpina. Pentru efectul zimțat al vazei, folosește o foarfecă cu model sau cu zimți, desenează o vază și decupeaz-o. Atașează toate componentele la vază. Decupează o fotografie și lipește-o în centrul florii. Lasă la uscat. Expune sau ofer-o cadou.

Mâini surpriză

Ai nevoie de:

- Hârtie albă;
- Hârtie roz;
- Creion;

- Lipici;
- Carioci;
- Foarfecă.

Instrucțiuni:

Trasează contururile mâinilor tale pe o foaie de hârtie roz și decupează-le. Apoi taie o fâșie lungă din hârtie albă și pliaz-o în formă de acordeon, astfel încât să aibă cel puțin 12 pliuri. Dacă nu îți ajunge o fâșie, mai taie una și lipește-o în continuarea primei. Lipește formele mâinilor tale la capetele acordeonului. Scrie pe forma mâinii stângi „TE IUBESC...” și pe acordeon, câte o literă pe pli, scrie „ATÂT DE MULT”. Unește mâinile închizând acordeonul. Pune o carte sau ceva greu pe creația ta, dacă nu vrea să stea închisă.

Oferă-i-o mamei tale. Se va bucura!

Înfloresc grădinile

Înfloresc grădinile,
Ceru-i ca oglinda,
Prin livezi albinele
Și-au pornit colinda.
Cântă ciocârlile
Imn de veselie,
Fluturii cu miile
Joacă pe câmpie.
Joacă fete și băieți
Hora-n bățatură.
Ah! De ce n-am zece vieți,
Să te cânt Natură.

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SFATUL MEDICULUI

Plante Medicinale

Cățina. Este un arbust ale cărui fructe, de culoare portocalie au fost utilizate din vremuri străvechi atât la prepararea de marmelade, sucuri, cât și ca adaos de vitamine (vitamina C și D), prevenind astfel apariția răcelii.

Ceaiul de cătină este considerat un remediu excelent în tratamentul:

- bolilor de ficat, avitaminozei,
- pojarului dar și la tratarea urticariilor (ca uz extern).

Ceaiul de cătină se prepară din fructe de cătină zdrobite. Dacă alături de aceste fructe de cătină se adaugă și fructe de măceș, se va obține un ceai foarte vitaminizant, care poate fi îndulcit după gust cu miere. Cățina este folosită ca tratament popular în vindecarea răcelii.

Astfel se prepară un amestec din care se bea un pahar mic, cu scopul de a preveni răceala. Acest amestec este alcătuit din 700-800 g. de fructe de cătină, bine zdrobite, peste care se toarnă aproximativ 5 litri de apă și 1 kg. de zahăr tos.

Din cătină se prepară, de asemenea, și vin. La prepararea acestuia este nevoie de 1 kg. de fructe de cătină, bine zdrobite, peste care se adaugă apă fiartă și răcită și 1.5 kg. de zahăr. Fermentarea durează aproximativ 20 de zile, după care vinul se decantează.

Ceapa este o plantă legumicolă, folosită în tratarea numeroaselor afecțiuni, ea fiind cunoscută ca remediu excelent încă din Antichitate. Denumirile populare ale cepei sunt: arpagic, ceaclama, hocegi, orceag, parpagică, țepoi. În medicina naturală populară ceapa avea numeroase utilizări: bulbul de ceapă, pisat și copt, constituia un remediu excelent contra loviturilor, tratarea arsurilor (sub formă de comprese se aplica ceapă amestecată cu smântână), împotriva căderii părului (băi cu zeamă de ceapă). Ceapa era utilizată și în tratamentul tusei, guturaiului (sirop de ceapă), afecțiunile stomacului, intestinelor.

Ceapa dispune de o acțiune farmaceutică diversă:

- antiseptic, nu permite înmulțirea microbiană,
- emolient, analgezic, elimină durerea, diuretic,
- expectorant, antihelmitic, hipoglicemiant, antitrombotic, afrodisiac.

Ceapa are efecte benefice în cazul:

- acneei (spălături cu ceapă de două ori pe zi),
- amigdalitei, anginei, asteniei, astmului bronșic (tinctură de ceapă),
- celulei (fricțiuni), menstruației neregulate,
- degerături, reumatism, hemoroizi, abcese, flegmoane,
- furuncule (comprese cu ceapă coaptă), răceală, tumori maligne,
- varice, dificultăți în urinare, ulcer gastric.

Tratamente naturale cu ceapă:

Dacă pacientul suferă de dezechilibre glandulare, dorește curățarea organismului de toxine trebuie să consume ceapa ca aliment; dacă este afectat de înțepături de insecte i se recomandă să frece locul afectat cu ceapă, sau degerături și julituri i se recomandă să folosească suc de ceapă sub formă de comprese. Negii, de asemenea se pot trata astfel: se curăță și se taie o ceapă în patru, apoi se pune la macerat în oțet de vin 1-2 zile. În final, cu ajutorul unui leucoplast se fixează pe suprafața afectată de neg o frunză de ceapă. Acest leucoplast se ține 7-8 ore pe zi.

Reumatismul poate fi combătut dacă se bea o cană de ceai din trei cepe mărunțite, necurățate de foile învelitoare, fierte într-un litru de apă timp de un sfert de oră. Se recomandă a se bea dimineața și seara, înainte de culcare.

Paraziții intestinali pot fi eliminați cu un vin preparat dintr-o ceapă tăiată subțire și pusă la macerat într-un litru de vin alb, timp de o săptămână. Din acest vin se bea un pahar, pe stomacul gol, timp de o săptămână.

Pudra de ceapă poate fi utilizată ca remediu excelent în tratarea:

- obezității, retenției de apă, celulei, impotenței, diabetului,
- oboselii cronice, reumatismului.

Persoanele care au deficiențe de auz, se pot reface dacă își vor pune în ureche 3-4 picături, de trei ori pe zi (neapărat și seara înainte de culcare) din următorul amestec cald: se amestecă 30 ml. de suc de ceapă, cu aceeași cantitate de țuică.

Cireșul. Este un pom fructifer, ce prezintă o deosebită importanță în terapia naturistă. De-a lungul timpului, cireșul a căpătat numeroase denumiri populare, printre care cele mai întâlnite sunt: mălin, ciureț, cireș pășăresc, mocru, ceraș pădureț etc. În remediile naturale se folosesc codițele cireșelor și fructele coapte.

Cireșele sunt recomandate a fi consumate cu succes de către cei care doresc să scape de greutatea corporală; în același timp cireșele ajută la dispariția senzației de foame și remineralizează organismul. Vitaminele conținute: A, B1, B2, B3, B5, B6, C, E, mineralele, zahărul sub formă de levuloză, conferă organismului energie, regenerând celulele. De asemenea, cireșele întăresc imunitatea organismului, au acțiune antiinfecțioasă, sedativ nervos, reglând funcțiile ficatului și ale stomacului.

Cireșul este recomandat de către specialiștii medicinei naturiste în:

- **tratarea diabetului, afecțiunilor biliare, renale, artritei,**
- **senectuții, varice, asteniei fizice și psihice,**
- **calculilor renali, obezității, hipertensiunii,**
- **întârzierii creșterii la copii,**
- **vindecarea constipației, arterosclerozei, bolilor de ficat, bolilor psihice,**
- **bronșitei, cistitei, depresiilor, diareei, reumatismului.**

Cireșul poate atinge eficiența maximă, în curele de primăvară, de curățire și eliminare a toxinelor și deșeurilor din organism.

Tratamente naturale cu cireșe:

Pulberea din cozi de cireșe este considerată un remediu excelent în tratarea celulei, edemelor, artritei, cistitei, febrei și retenției urinare. Această pulbere se administrează sub formă de capsule.

Cireșele coapte: dacă se consumă timp de 1-3 zile, fără nimic altceva, organismul va beneficia de cea mai bună cură de dezintoxicare, însoțită de eliminarea deșeurilor din organism și a toxinelor. *Pacienții care au migrene:* pentru vindecare li se recomandă aplicarea pe frunte a plasturilor cu cireașă strivită.

Uleiul din miezul sâmburilor de cireșe este foarte util în vindecarea reumatismului, dispariția negilor și a petelor cutanate. Ceaiul din codițe de cireșe sau din frunze de cireș este recomandat ca fiind un remediu excelent în afecțiunile renale și litiaze. Dacă acest ceai se bea pe parcursul unei zile, mai mult după mese, va ajuta foarte mult în tratarea: reumatismului, retenției urinare, cistitei, edemului. În funcție de gravitatea afecțiunii se poate ajunge la 2 litri pe zi de ceai.

Cerentelul. Este o plantă medicinală apreciată ca remediu natural în principal asupra afecțiunilor stomacului și intestinelor. Proprietățile terapeutice ale cerentelului se datorează acțiunii acestuia de:

- calmant, cicatrizant, dezinfectant, bactericid,
- astringent, ajută la coagularea mai rapidă a sângelui, și alină durerea.

Cerentelul este recomandat pentru tratarea și vindecarea:

- enteritelor, dispepsiilor gastrice, afecțiunilor bucale, gastrice,
- vomismentelor, bolilor de stomac, gingivitei, infecțiilor microbiene,
- diareei, bolilor de ficat, bolilor ale vezicii biliare, hemoroizilor,
- durerilor datorate menstruației, spasmelor musculare, abceselor dentare,
- amigdalitei, conjunctivitei, febrei, lăcrimării ochilor, rănilor infectate,
- umezirii ochilor, stomatitelor, bolilor specifice femeilor.

Ceaiul preparat din frunzele și florile de cerentel se recomandă în special în tratarea diareei, sub formă de gargară pentru vindecarea sângerărilor gingivale, abceselor dentare, amigdalită (în acest ultim caz eficient este ceaiul preparat din rădăcini de cerentel, fiert timp de o jumătate de oră la foc mic). Pulberea de cerentel este considerată un remediu natural excelent, tratând aceleași afecțiuni ca și ceaiul de cerentel.

Important de știut este că acest ceai se bea în cantități limitate și între mese, deoarece în cantități mari provoacă greață și iritații gastrointestinale. Pacienților care suferă de afecțiuni hepatice și renale li se interzice consumul de ceai de cerentel.

Ciuboțica cucului. Este o plantă foarte des utilizată în terapiile naturiste, datorită acțiunii asupra organismului uman:

- este un excelent cicatrizant,
- reglează, curăță sistemul venos,
- este un bun expectorant, fluidificând secrețiile bronhice.

Dintre părțile componente în prepararea produsele naturiste se folosesc florile și rădăcinile de ciuboțica cucului. În medicina populară ceaiul din flori de ciuboțica cucului era utilizat pentru tratarea durerilor de cap. Ceaiul de flori de ciuboțica cucului și flori de soc se utiliza pentru vindecarea astmului. Planta ierboasă, ciuboțica cucului, se poate utiliza ca remediu excelent în tratarea și vindecarea următoarelor afecțiuni:

- boli ale rinichilor și vezicii, depresii, inflamarea căilor respiratorii,
- litiaza urinară, dureri de ochi, pneumonie, laringită,
- reumatism, cefalee, contuzii, isterie, febră, gripă, tuse, calculi vezicali,
- amețeli, calmarea sistemului nervos, tulburări gastro-intestinale, bronșită, vărsături.

Ceaiul din rădăcini de ciuboțica cucului este recomandat pentru tratarea pneumoniei, a bronșitelor și laringitelor. Din acest ceai se recomandă a se bea două-trei căni pe zi. Tusea poate

fi combătută cu ajutorul ceaiului de flori de ciuboțica cucului. Se recomandă a se bea trei căni în fiecare zi.

Ciuboțica cucului este o plantă ce poate fi folosită pentru curățarea organismului de toxine, în combinație cu alte plante ca: **mlădițe de soc, frunze de urzici și rădăcini de păpădie**. Din toate aceste plante se prepară un ceai din care se recomandă a se bea înghițitură cu înghițitură două căni zilnic.

Chimenul. În terapia naturistă se folosește fructul acestei plante. Chimenul este apreciat deoarece:

- reglează funcțiile stomacului, este antiinflamator intestinal,
- stimulează secrețiile gastrice, crește diureza,
- fluidifică secrețiile bronhice, este un bun diuretic, antispastic, stimulent.

În medicina populară, chimenul era considerat un remediu natural, deoarece stimula pofta de mâncare (în țiucă se pune chimen), trata durerile de stomac, răcelile, lactația.

Astăzi chimenul este utilizat pentru: **eliminarea gazelor din stomac, tratarea anorexiei, dismenoreei, bronșitei, colicilor intestinale, colicilor gastrice, enterocolitei, reglează menstruația, elimină viermii intestinali**. Pentru vindecarea acestor afecțiuni se recomandă a se bea în fiecare zi, câte o cană de ceai de semințe de chimen după cele trei mese principale. Sâni inflamați și umflați se pot trata prin aplicarea de cataplasme cu semințe de chimen fierte amestecate cu smântână. Pulberea de semințe de chimen tratează hemoroizii.

Coacăzul. Este un arbust fructifer utilizat ca remediu natural în tratarea numeroaselor afecțiuni. Fructele și frunzele de coacăz sunt foarte apreciate pentru proprietățile lor terapeutice și pentru conținutul de vitamina C și săruri de potasiu. Consumate primăvara (aproximativ 1 kg. pe zi, timp de 3-6 zile), coacăzele au un efect binefăcător asupra organismului, eliminând toxinele și revitalizându-l.

Specialiștii medicinei naturiste recomandă coacăzul pentru tratarea și vindecarea:

- asteniilor, constipației, reumatismului,
- inflamarea căilor urinare, hipertensiune, gută,
- afecțiuni hepatice, obezitate, remineralizare, convalescență, artrism, arteroscleroză.

Consumul de fructe coapte de coacăz ajută la revigorarea organismului și la îndepărtarea oboselii psihice și fizice, în principal datorită conținutului în vitamina C. Coacăzele consumate regulat îmbunătățesc văzul și previn apariția accidentelor vasculare.

Ceaiul de coacăz negru dacă se bea timp de o jumătate de an în fiecare zi, este considerat un remediu natural pentru tratarea și vindecarea:

- reumatismului, gutei, intoxicațiilor,
- menopauzei, hipertensiunii, cistitei.

Frunzele de coacăz sunt un medicament important în tratarea înțepăturilor de insecte. Pulberea de coacăze poate fi utilizată în tratamentul migrenelor, reumatismului, celulitei, oboselii, eliminării de acid uric, astmului, artritei, edemelor.

MEDITAȚII

Ne aflăm în perioada Triodului, prilej de meditație și de pregătire pentru Postul Sfințelor Patimi. Noi am primit foarte multe daruri de la Dumnezeu în toată viața. Dar nu de prea multe ori am și răsplătit aceste daruri, făcând milostenie către aproapele. Am cheltuit darurile primite, fără a ne aduce vreun folos propriilor suflete. Dar de ne vom întoarce la Dumnezeu cu toată inima, mai avem o șansă de a fi reprimiți asemenea fiului risipitor. Să folosim cu înțelepciune timpul întoarcerii pe care Tatăl nostru cel Ceresc încă ni-l mai îngăduie!

Fiul rătăcitor

de preot Nicolae Floroiu

A fost cândva, dar când, cine poate ști,
Într-un ținut mănăs și îmbelșugat
De roua cerului binecuvântat,
Un tată cărunt și avut, ce avea doi fii.

Erau înconjurați tot de slugi prin casă
Și se îmbrăcau în haine strălucitoare,
Iar fiecare zi era ca o sărbătoare
Cu belșug de bucate și pâine pe masă!

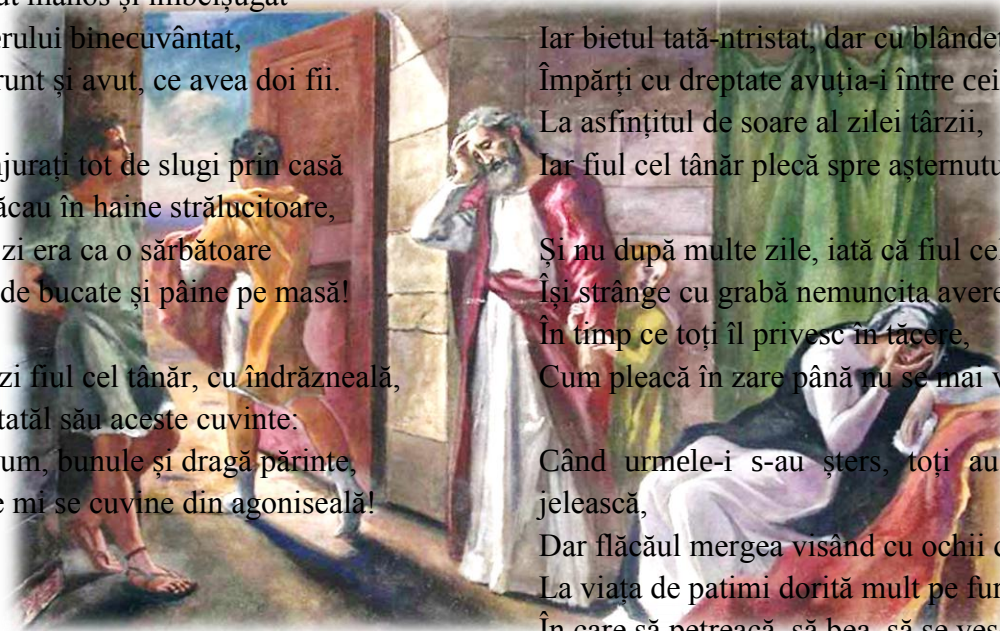
Dar într-o zi fiul cel tânăr, cu îndrăzneală,
Zise către tatăl său aceste cuvinte:

- Dă-mi acum, bunule și dragă părinte,
Partea care mi se cuvine din agoniseală!

Iar bietul tată-ntristat, dar cu blândețe tăcând,
Împărți cu dreptate avuția-i între cei doi fii
La asfințitul de soare al zilei târzii,
Iar fiul cel tânăr plecă spre așternutu-i răsând.

Și nu după multe zile, iată că fiul cel mic
Își strânge cu grabă nemuncita avere,
În timp ce toți îl privesc în tăcere,
Cum pleacă în zare până nu se mai vede nimic.

Când urmele-i s-au șters, toți au început să
jelească,
Dar flăcăul mergea visând cu ochii deschiși
La viața de patimi dorită mult pe furiș,
În care să petreacă, să bea, să se veselească!

Și încetul cu-ncetul a cheltuit întreaga sa avuție
Cu falși prieteni și femei necinstite,
Până când într-o zi, pe negândite,
A ajuns să sufere de foame și de grea sărăcie...

S-a lipit însă de unul din stăpânii acelei țări,
Ce l-a trimis să sature porcii ca slugă.
Și-ar fi vrut ca mâncarea lor și lui să-i ajungă,
Dar dulci la-nceput, roșcovele erau apoi foarte
amări.

Jalnica-și stare cu durere și oftaturi văzând,
Își aminti de slugile din casă tatălui său
Cum de pâine sunt îndestulate mereu
Și din neascultare-ncepu să se ridice plângând.

Și-n acel ceas porni spre casă îndată,
Dezbrăcat și desculț așa cum era.
Când de casă ostenit se apropia,
Îl privea cu blândețe bătrânul său tată.

Dar tatăl văzându-l pe când era încă departe
A alergat spre el și-l strânse în brațe
Și porunci slugilor ca îndată să îl încălze,
Căci se bucura de fiul ce se ridicase din moarte!

Mai porunci să-l îmbrace cu haina cea nouă
Și să-i pună inel pe mâna cea dreaptă,
Căci pare o veșnicie de când îl așteaptă,
Cu inima arsă de dor și împărțită în două.

Ba mai mult, să junghie vițelul cel îngrășat,
Ca toți să mănânce și să se veselească,
Căci fiul plecat cândva din casa părintească
Mort era și-a înviat, pierdut era și s-a aflat!

